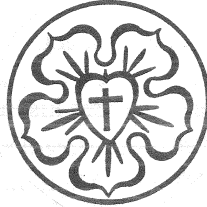

OROSHÁZI HARANGSZÓ

EVANGÉLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

1994. XII. 18.

I. ÉVFOLYAM 5. SZÁM

INGYENES

KARÁCSONY - ÚJÉV - VÍZKERESZT

Mint két hatalmas oszlop között egy kisebb határvonal, úgy áll itt előttünk a címben az "Újév" elnevezés. Együtt kell látnunk ezt a hármast, hogy mélyebb titkokra, miniket megörvendeztető titkokra döbbenjünk rá. Három ünnepet látunk itt egymás mellett és után?

Aligha! Mert a karácsony és a vízkereszt lényegüket tekintve egymással találkoznak, s közrefognak valamit, mintegy átölelve. Érdekes lehetne a történeti visszatekintés is, hogy mióta ünnepeljük a karácsonyt a maihoz hasonló formában, de itt most a részletes leírásról el kell tekintelnünk. Annyi azonban elmondható itt is, hogy a Kr.u. 4. szd. után kezdték december 25-én ünnepelni a karácsonyt, ám Keleten (ma az ortodox kereszténység világa) már előbb, január 6-án ünnepelték Krisztus megjelenését, görögül az epifániát.

Az emberi lélekkel veleszületett vágy az ünnepelni akarás, bár mint annyi mindent, ezt is ki lehet irtani a lélekből, meg lehet fosztani az ünneplés művészetétől, evés-ivás-tévézés-alvás-kijózanodás-ellapító folyamatává lehet tenni a legszentebb ünnepeinket is. Különösen akkor, ha nem csodálkozunk rá azokra a titkokra, amelyek az ünnepeinkben jönnek hozzánk, hogy lelkünket injektálják, tartalommal töltsék meg. Pedig itt is hatalmas lelki tartalomról van szó, abban a formában is, ahogyan a címben olvasható: karácsony-újév-vízkereszt (epifánia).

A karácsony eredeti szava a latin inkarnáció (=megtestesülés). Jézus Krisztusban Isten igéje inkarnálódott, az ige testté lett!

Hallatlan jelentősége van annak, hogy Isten Jézus Krisztusban belépett ebbe a világba! Talán sokan azért nem hisznek megrendülve mindebben, mert még csak fel sem fogják az óriási kijelentést: Isten belépett a világba! Alászállt a mi szintünkre! Kinn a határban látjuk a villamos áram nagyfeszültséget elbíró vezetőkeit. Azt az óriási feszültséget transzformálni kell olyan szintre, hogy befogadható legyen a mi kis háztartásainkban. Ha nem transzfor-

málnák a nagyfeszültséget, elégne a hálózatunk, sőt az otthonunk is. Isten is befogadható szintre transzformálta magát Jézus Krisztusban, hogy szívünkbe, lelkünkbe engedhessük Őt!

Istennek ez a belépése - szintünkre transzformálódása - nem önmagáért történt, hanem értünk, miattunk, nekünk!

Kettős síkon emlékezik meg az Egyház erről a hatalmas isteni lépésről: az egyik a karácsonyi ünneplés (december 25. körül) a maga sajátos és jellemző díszleteivel (betlehemes, angyalok, pásztorok, három királyok stb.), a másik az epifánia ünnepe

(megjelenés, január 6-án). Ennek a páratlan eseménynek kettős megjelenése, mivel van tehát dolgunk, előbb egy népszerűbb, populáris megjelenítéséről, majd egy elvontabb, fennköltebb megjelenítéséről. De ugyanaz a tartalom van mind a kettő mögött! És ennek a páratlan eseménynek a kettős megjelenítése körbe öleli a mi emberi valóságunkat, létünket, múlandóságunkat.

Véletlen vagy sem, nem eldöntendő, de tény, hogy az idő múlását jelző óév-újév határvonal közrefogja ez a két hatalmas oszlop. Az egyetlen igazság (hogy Isten emberré lett) kettős megjelenítése (karácsonyi díszletek és az epifánia), azaz december 25. és január 6. közrefogják december 31/január 1-t! Ez a középső kettős dátum a mi múlandóságunkat jelzi... hogy rohan az idő... és az ember kísérletet tesz arra, hogy zajosan mulassa az időt (trombitál és kabarázik), mintha ezzel kevésbé lenne fájdalmas az évek gyülekezése. Ám amennyivel másként lehet látni az idő múlását ebben a szent ölelésben, ahogy a decemberi karácsony és a januári vízkereszt (epifánia) körbeölelik a mi időnket. Belépett az örökkévalóság az ideiglenesbe, hogy átöleljen minket, múlandó embereket. Jobb a halál ölelése? Az kéretlenül is jön! Karácsony és epifánia: Isten ölelése Jézus Krisztusban! Akaratunk ellenére nem akar legyűrni minket, csak jön felénk az Isten átölelésre tárt karokkal. Mit teszünk? Újra arcába vágunk hitetlenségünkkel?

December 25-én a karácsony - január 6-án a vízkereszt, az epifánia. Lényegében ugyanaz a tartalom más-más megjelenésben, de körbeöleli a mi óév-újév-múlandó időnket, életünket, minket... Érezzük át ezt az ölelést és így kívánunk mindenkinek boldog karácsonyt, áldott új évet Jézus Krisztusban!

Ribár János
ig.lelkész

Verasztó Antal

Eljött Karácsony

*Áldozati fenyőnkre borul az ünnep
-mikor azt hiszi senki se látja-
madarat vár az ága*

*Legszebben a remény ragyog a fán,
jó sűrűn díszítsd az ágakat Apám
-kéri fiam- három csodaváró unokám apja
ez a glóriás jászolszagú béke napja!*

*Fehér lisztet őrlenek az égi malomkövek
hópillás Karácsonyra ébredtünk emberek!
Jönnék a királyok! Betlehemi hármak!
Jönnék a pásztorok! Kucsmások, subások!
Jövök én is, botladozva fázva
hajamról fagy-cukor zúzmarát rázva
békességet köszönteni ó áldott ünnep!*

Item:

*Embertestvérek! Ahol bőven jut a torra,
gondolatok az ajándék nélkül maradt
reménytelenül üres otthonokra.*

KARÁCSONY AZ EGYHÁZZENÉBEN

Karácsony egyházi latin megnevezése: INKARNÁCIÓ; e szó jelentése: MEGTESTESÜLÉS. János apostol a teológia nyelvén így írja le a karácsonyi eseményt:

„Az Ige testté lett és köztünk lakott, mi láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal”

/Jn.1,14./

Ha most a címbeli "Karácsony" szót magyarrá fordítjuk, ezt kapjuk:

AZ IGE MEGTESTESÜLÉSE AZ EGYHÁZZENÉBEN

Az Ige - tehát az Isten teremő szava.

Az Ige - tehát Jézus Krisztus, aki a mi testünket öltötte magára. Nos ez a kozmikus és világtörténelmi esemény, Krisztus születése alapvetően megváltoztatta és ma is hatása alatt tartja a világot. A legtermészetesebb, hogy a karácsonyi történet „leképeződött” a művészetekben, így a zenében is. Csodálatos dallamokat keltett életre az egyszerű hívő lélekben csakúgy, mint a zene avatott művelőiben. Az egyházi tárgyú népdal-kincsünk nagyobb részét karácsonyhoz kötődik - énekeskönyvünk is tartalmaz néhányat.

Karácsonyhoz kötődik a zeneirodalom talán legmonumentálisabb alkotása. J.S.Bach KARÁCSONYI ORATÓRIUMA is. Ha festő lennék, úgy festeném meg a karácsonyi jelenetet, hogy a legkülönbözőbb rangú és rendű emberek együtt állják körül a betlehemi jászolbölcsőt. Ebben a tarka sokaságban Luther és Bach valahol egymás közelében állnának. Luthernek a maga egyszerűségében is megkapó korálját Bach háromszor is megszólaltatja a Karácsonyi Oratórium dallamai között. Így hajt fejet az egyháztörténet és az egyházzene óriása az istállóban született gyermek jászolbölcsőjénél.

Ebben a főhajtásban nem a kimért, hűvös tiszteltetés van, de nem is futó karácsonyi elérzékenyülés. Luther, az énekeszerző az élete hitvallását fogalmazza meg:

„Ez Krisztus, Isten szent Fia, Ki mennyből földre szállt le ma. Ő üdvözít, Ő törli el Világ bűnét szent vérivel”

(Ékv.150)

A mélyen hívő evangélikus Bach zenei tehetsége legjavát adja, amikor ugyanezt a hangszerek nyelvén szólaltatja meg.

„Tedd hajlékoddá szívemet...hogyan örökké dicsérjelek!”

Így énekel a kórus és közben fényes trombiták és dübörgő üstdobok hirdetik a Gyermek dicsőségét.

A következő versben elmarad a fényes hangszeres kíséret, mert az ének szövege szerint:

„Szegénység annak bölcsője, Ki világ Üdvözítője”

Majd újra fölszendül a már ismert dallam az angyalok fennsége kórusát idézve, és közben Mária altatót dúdol gyermekének,

Ha festő lennék, odafesteném a jászol mellé József Attilát és Adyt, akik tőlük szokatlanul átforrósodott hangon szeretnék az Urat „nagyon dicsérni”... Odafesteném a Kormorán együttest, és Koncz Zsuzsát és odafesteném az orosházi ifjúság kórusát is, amint az „ÉJFÉLI BETLEHEMES” meghitt hangulatában, gyertyafényes áhítatában énekl:

„Áldott légy, te betlehemi Gyermek!
Áldott légy, hogy elhoztad a fényt,
Az élő bizalmat, reményt!”

Győri Gábor
lelkész

Karácsonyi ünnepi alkalmaink:

december 24.	15 óra	*	Gyermekek karácsonya
	17 óra	*	Szentesti Istentisztelet
	23 óra 30 perc	*	Éjféλι Betlehemes
december 25.	10 óra	*	Ünnepi Istentisztelet /úrvacsora/
	17 óra	*	Esti Istentisztelet /úrvacsora/
december 26.	10 óra	*	Ünnepi Istentisztelet /úrvacsora/
december 31.	17 óra	*	Óév esti Istentisztelet
	23.30-kor	*	éjféλι, óév búcsúztató, újév köszöntő Istentisztelet
január 1.	10 óra	*	Újévi Istentisztelet /úrvacsora/
január 1.	17 óra	*	Újévi Istentisztelet /úrvacsora/

A d v e n t b e n é l n i *K a r á c s o n y t v á r n i*

December - évről évre visszatérő ünnepi forgatag az üzletsorokon, karácsonyi bazár! A csillogás, ragyogás fényében fel-felcsengő zene különös miliót teremt még a szemlélődőben is. A vásár képe mindig megkapó a hullámzó, nyüzsgő sokaságban. Bennem - bizonyára másokban szintén - némi szorongás is megbújik, hogy vajon a vásárlók vannak-e többségben vagy a kíváncsiságból arra sétálók. Talán abban sem maradok magamra, amikor borúlátóan gondolok a karácsony ünnepnapjaira. Azon töprengök, hogy miként lehetne az elesett egyedülálló, a rászorulók és a hajléktalanok meghitt ünnepe is. Napjainkat ugyanis fények, és árnyak, örömek és gondok foglalják keretbe.

December - a bronz-, ezüst- és aranyvasárnapokkal - a nagy vásárlások ideje. Ha nem is telik mindenkinek sok és értékes ajándékra, 1994. szűkösségében is a karácsony hónapja

December - felelevenedik bennem gyermekkorom sokféle betlehemes játéka. Örömmel tapasztalom, hogy féltő hagyományőrzéssel jelenünkben is találkozhatunk betlehemező gyerekek, ifjak játékaival, énekével, táncával. Különösen egyes tájegységekben nagy tisztelettel ápolják a Jézus születését megjelenítő keretjátékokat.

December - adventi koszorúk. Otthoni készítése vagy vásárlása újra divatos szokássá vált az utóbbi időben. Szerte az országban vannak olyan iskolák is, ahol egy-egy osztályban ott díszleg az adventi koszorú és meggyűjtják a gyertyákat. Kérdésem csupán az, hogy mit tudnak a gyerekek az advent értelmezéséről. A latin eredetű nemzetközi szó ugyanis annyi, mint „eljövetel, megérkezés”, Krisztus várása. Az advent előkészítő időszak Jézus születésének megünneplésére, vagyis a keresztény hitben Krisztus visszajövelelőként fogható fel. Adventben élni az Isten eljövetele utáni újbóli vágyódást és a megtérést érzékelteti, a vásárnaponkénti gyertyagyújtással a sötétség felszakadozik és lesz világosabb az Isten közeledésével.

Karácsony - karácsonyfák, fenyőgallyak! Átérezem az európai néphit sugallatát, miszerint a pusztító hideggel dacoló örökzöld gallyak, fák életerejüket áramoltatják a ház lakóira, a környezetre, és bőséget, áldást hozva minden bajt elhárítanak felőlük.

Karácsony.- Elfogadom a lélektani jelentőségét is, hiszen az ajándékozással gondoskodunk szeretteinkről, hogy az új évben mindenük meglegyen, semmijük se hiányozzon, hogy ajándékainkkal is gazdagodjanak.

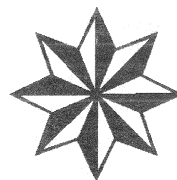
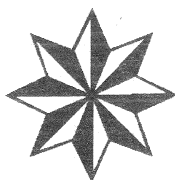
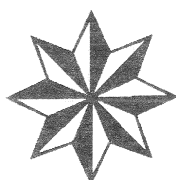
Karácsony - karácsonyi képeslapok áradata! Napokkal az ünnepek előtt úton-útfélen mondjuk, hallhatjuk: Kellemes ünnepeket kívánok! A szavak olykori darálását felülértékeli a szívünkbeli feltörő óhaj: Áldassék meg azok karácsonya, akik Jézus Krisztus születését örvendezik az Istent dicsőítve, de áldassék meg mindazon jóakarátú emberek karácsonya is, akik a földön békességet akarnak.

December - advent és karácsony. Várakozás és ajándékozás, családi együttlét és ünnepi vacsora. Karácsony a család, a gyermekek ajándékozási ünnepe. A keresztényen vallású emberek számára ennél több: Jézus Krisztus születésének évfordulója, emlékünnepe, a Jeruzsálem melletti betlehemi jászollal, az angyalok örömhírével. Karácsonyeste? Szenteste!

A december és karácsony továtűnik. Márpedig az ünnepek elmúltával legyen maradandó a legdrágább ajándék, a hitünk! Nagyon-nagyon szükséges, mert szeretetünk a félelem árnyékában él. Miért is ne higgyük, hogy lesznek még olyan karácsonyaink, amikor az értelem és a szív nem gyűlölködik, amikor kihull a kézből a gyilkoló fegyver, olyan világban élünk majd, amikor a kőszíveket összetöri a szeretet.

Adventben élni, karácsonyt várni és ünnepelni? Ki a béke és a szeretet megérkezésének reményében, hogy az mielőbb eljön, ki Krisztus várásában, fogadásában. Így világítsa meg az adventi koszorú gyertyáinak fénye és karácsony igaz lelkiülete ünneplő szívünket.

Pleskó András

Új templom születése

Orosháza települést a szeged-békéscsabai vasútvonal kettévágja és nehezíti a két városrész között a közlekedést. Az északi városrész, vagy ahogyan ma ismerik: a Szőlő városrész az utóbbi évtizedben, de különösen a Szőlő körút megépítése óta rohamos fejlődésnek indult. Elszigeteltségén az 1994. november 25-én átadott közúti fölüljáró sokat enyhített, de a problémát teljesen nem oldotta meg. A gyalogosok számára változatlanul messze van a déli városrész. Különösen így érzékelik azok a lelki felüdülésre vágyódó egyháztagok, akik ebben a városrészben, tehát a templomtól távol laknak.

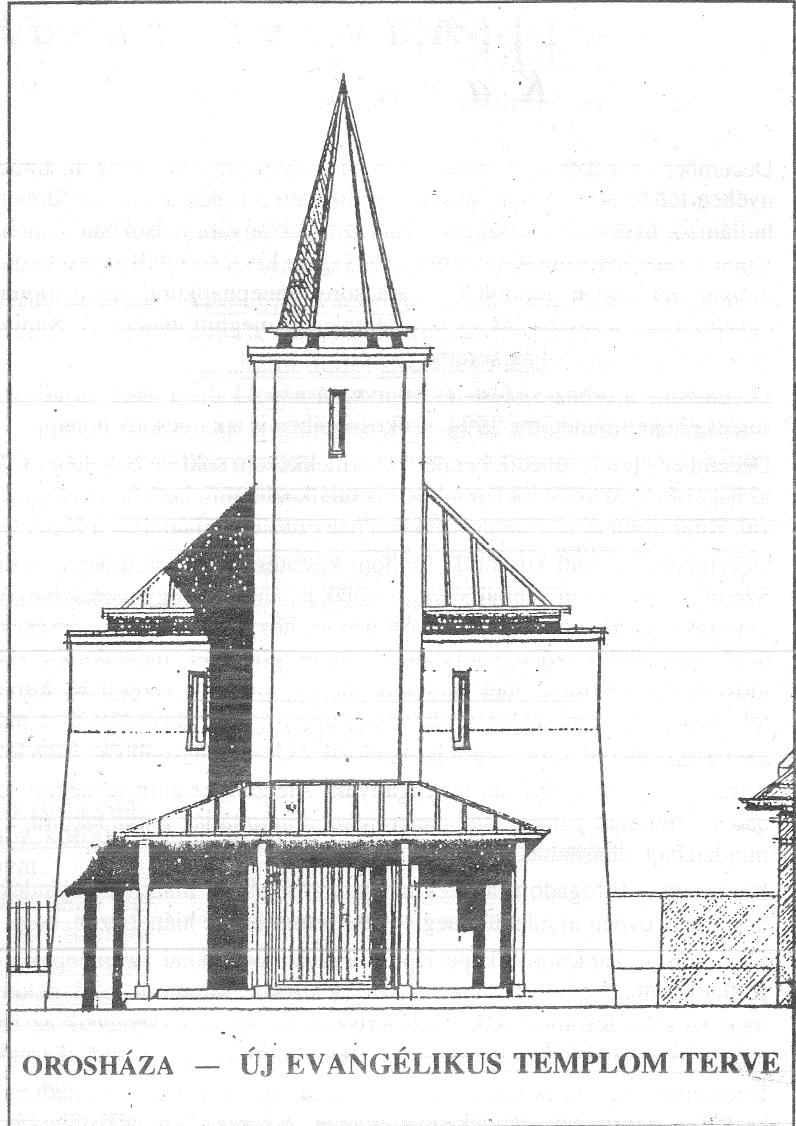
Egy kis templom építésének a gondolata a Szőlőkben már az első világháború előtt felvetődött. A háború és az utána kialakult gazdasági helyzet lehetetlenné tették a megvalósítást.

A település és az orosházi evangélikus egyházközség fennállásának 250. évfordulója újra felszínre hozta a Szőlő városrészi templom építésének gondolatát. Az évforduló napján, 1994. április 24-én, az önkormányzattól vásárolt telken a tervezett templom alapkövének ünnepélyes elhelyezése meg is történt.

Az új templom tervrajza, több változatban is, megszületett. A presbitérium által legjobbnak ítélt változathoz a torony felőli homlokzat rajzát újságunk mai számában közöljük.

A legnehezebb feladat még hátravan. A templomnak is meg kellene születnie, fel kellene épülnie. Megfogalmazódott az a szép elgondolás, hogy a műemlék templomunknak 210. évfordulójára szeretnénk felépíteni az itt említett kis templomunkat. Ez azonban az előzetes számítások szerint, a mai árakon számítva, kb. 10 millió forintba kerül.

Most, amikor Isten szeretete kiadásának, Jézus születése napjának, karácsonynak a megünneplésére készülünk, kéréssel fordulunk minden keresztyén testvérünkhöz abban a reményben, hogy az ő szívükben is megszületik a templomépítés támogatásának szép szándéka. Tudjuk, hogy ez a mostani időszak gazdaságilag

OROSHÁZA — ÚJ EVANGÉLIKUS TEMPLOM TERVE

nem a legalkalmasabb adakozásra való felhívásra. Kevés pénzünk most fűtésre, a mindennapi táplálékra kell. Azonban azt is tudnunk kell, hogy nemcsak az élelem hiánya és a lakásunkat betöltő hideg okozhat gyötrelmeket, hanem a szeretet, az igazság és a béke hiánya is előidézhetnek kínzó érzéseket. A templom az a hely, ahol Isten átforrósítja szívünket az ő szeretetével, megajándékoz bennünket igazságával és betölti életünket az ő békeességével.

Ezért kérünk mindenkit, aki értékelné a templomot, mint középületet és az ott folyó szolgálatot, adományával támogassa ezt a nemes célt, hogy városunk 1996-ban gazdagodjék egy újabb, a köz szolgálatába álló épülettel. Erre a célra szánt adományokat az

Evangélikus Egyház Gondnoki Hivatalában /Thék E.u.2./ lehet átadni, vagy az ott kapott csekkklapon befizetni. Minden adakozó nevét és adománya összegét megkörikítjük az épülő templom Aranykönyvében, és amennyiben az adakozó másként nem rendelkezik, újságunkban időről időre leközlük.

Szeretettel ismétljük meg kérésünket, hogy ki-ki szívből fakadó és lehetőségeihez mért adományát, mint egy vagy több téglát építse be Isten születendő hajlékába, s majd a felépült templomban megtapasztalhassa, hogy „ott a betlehemi Gyermeke, s ragyogva árasztja szét életadó melegét.” /Türmezei E., Tél c. verséből./

Pintér János

Várakozás

„Várja Ielkern az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, az örök a reggelt.”

Zst.130,6.

Hívó Ielkészcsládban nőtem fel. Kisgyermekként sokat hallottam arról beszélni a különböző gyülekezeti alkalmon, hogy az Úr Jézus visszajön. Akkor én ezt nagyon komolyan vettem.

Még most is emlékszem, kint játszottam az udvaron, de gondolataim tele voltak Jézus visszajövetelével. Szerettem volna, hogy jöjjön vissza. Nagyon vártam rá. Annyira, hogy percnként fölpillantottam az égre, vajon nem most jön-e vissza. De hiába kémleltem az eget, a felhők éppen olyan békésen úsztak az égen, mint máskor. Annyira lekötöttek abban az időben ezek a gondolatok, hogy még álomban is Jézust láttam nagy naptárral a kezében, melybe be volt jelölve visszajövetelének időpontja. Azt azonban senki sem nézhette meg. Csak annyit tudtam, nemsokára visszajön.

Kisgyermekként nagyon komolyan vettem ezt a tényt, sajnos, azt tapasztalom, hogy amikor már „érettek”, felnőttek vagyunk, nem tudjuk olyan komolyan venni a Biblia kijelentéseit. Azt mondjuk: Majd valamikor eljön, úgysis késik, talán el sem jön. Sokan még azok közül is így vélekednek, akik templomba járnak. Hiányzik belőlünk az a gyermeki hit és bizalom - ahogyan viszonyulnunk kellene Istenhez - amelyről Jézus azt mondja:

„Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kisgyermekek semmiképpen sem mehettek a mennyeknek országába.” Mt. 18,3

Nem azt mondom, hogy percnként az eget kell kémlelnünk, ez csak gyermeki hozzáállás volt a kérdéshez, hiszen meg van írva:

„Mert amiképpen a villámlás napkeletről támad és ellátszik egész napnyugatig úgy lesz az ember Fiának eljövetele is.” Mt.24,27.

Talán túlságosan sokminden köt bennünket ehhez a földi létehez? A pénz szeretete, az egészség, a tudás bálványozása? Ezek után futunk, a Földi Aranykort várjuk?

Képzeld magunkat az ör helyébe! Sötét, hideg éjszaka áll a vártán. Sötétben rosszul látunk, minden másmylennek tűnik, ezért félünk. Különösen, ha tudjuk, hogy megtámadhatnak. Az ör alig várja a reggelt és megkönnyebbül, mikor az eljön.

Nem érezzük, hogy „sötétségben ülünk”? Már megszoktuk, nem kell a világosság?

Vagy még érezzük bűneink, rabságunk súlyát? Érezzük, ha most visszajönné, nem vagyunk készen?

Akkor rendezzük ügyünket vele, Ő már most békességet, szabadságot kínál! Élünk úgy, annak tudatában, ez a földi élet egy szempillantás az örökkévalósághoz képest, ez hamarosan véget ér, az örökké tart, és nem mindegy, hol és hogyan.

Széll Éva

„...bizony jövel Uram Jézus !”

Az Akadémiai Kiadó Lexikonszerkesztősége által 1962-ben datált kiadvány szerint „A jelenleg általánosan használt időszámítás Jézus Krisztus születésének feltételezett időpontjából indul ki.”

Ez a kiadvány abban az időben látott napvilágot, amikor teljes felelősségrevonás nélkül íródhatott volna így is a történelmi tény: „Jézus Krisztus feltételezett születésének időpontjából.” Azonban aki az Atyától jött valóság, azt az Ő Lelke védi, és a történetkényének valódiságát szavatolja ideológiai „mozgástól” függetlenül.

A történelemtudomány állítása szerint is Jézus már eljött, új időszámítást is magával hozva. Csak ennyit? Csak ezért? Vagy valakikért is?

Azt, hogyan jött el, minden kedves érdeklődő megtalálja az evangéliumokban és hallhatja az ünnepi alkalmon. Amit hozott, mennyit és kiknek, azt szeretném a Lélek vezetésével leírni és szeretettel átadni.

„Világosságot a pogányok megvilágítására és az ő népének, Izraelnek dicsőségére.”

Miben kell megvilágosodni? Hiszen a tudás legfelsőbb fokára jutott el az ember! Világos előtte minden, a földi tér szinte minden területén diadalmaskodott, diadalmaskodik és szeretne a végsőkig...! Meddig? Csak addig, amíg az a „legfeljebb hetven vagy nyolvan esztendő” el nem telik.

És azután? Jön a „Végzet”. És azután? Jön a sötét sír!

És a világosság? - Kinek, vagy kiknek jár?

Az Apokalipszis szerint azoknak: „...akik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehéřítették ruháikat a Bárány vérében.”

Megmosták...megfehéřítették...

Mindannyian gyakorlatból tudjuk, hogy a koromsötétben, vagyis a „bűn mocsarában” nincs színlátás, ott a hófehér is fekete!!!

Kedves olvasó! Kell ez a sötétség valakinek? - Ugye nem!

Hála legyen, hogy már eljött a Világosság. Álljunk elébe még itt a 70-80-as számmal behatárolt időben és vizsgáltsunk meg magunkat az egyetlen Gyógyítóval, fogadjuk szívünkbe küldetésének célját, a bűn koromsötétjéből való szabadítást, a világosságban való járást.

Amíg nem késő!

A sötétségben való vesztegléstüneteinek feltárására segítségünkre van a Gal.5:19:

„házaaágtörés, paráznaaág, tisztátalanaaág, bujaalkodás, bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, versengések, gyűlölködések, harag, patvarkodások, visszavonások, pártütések, irigységek, gyilkosságaok, részségeségek, dobozódaaások, és ezeekek hasonlók.”

A Szentlélek, ha segítségül hívjuk, megmutatja a bennünk lévő hiányosságunkat fentiek tükrében, azaz a bennünk levő „Ádám” természetét és a világosságra állít bennünket. Ezután válik „belső szemeink” előtt láthatóvá, hogy mennyit hozott nekünk. Annyit, hogy a sír sötéte után ott lehet lakozásunk, ahol a „...város utcája tiszta arany, olyan, mint az átlátszó üveg.”

És templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma és a Bárány. És a pogányok, akik megtartatnak, annak világosságában járnak?”

Mindent elhozott, de kinek hozta?

Azoknak, akik hittel elfogadják a Ján.8: 12-ben írtakat:

„Én vagyok a világ világossága, aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.”

Dicsőséges alászállása és az Atyával való megbékéltetés - azaz a váltság számunkra való lehetőségének megszerzése - után Urunk „...minekutána szólott vala nekik, felvitették a mennybe, és üle az Istennek jobbjára.”

Dicsőséges mennybemenete után nem hagyta az Övét reménytelenül, mert a Szentírás Lelke által elkészítette, melynek utolsó előtti igéjében ezt igéri:

„Bizony hamar eljövök. Ámen, bizony jövel Uram Jézus!”

Ámen.

Gyülekezeti krónika ádventtől ádventig

1993. november 28-án, ádvent első vasárnapján iktatta be a gyülekezet új lelkészét Pintér János esperes, a nyugat-békési egyházmegye esperese, az igehirdetés szolgálatát Dr. Harmati Béla püspök végezte.

Ugyanekkor adta vissza lelkét teremtő és megváltó Istenének Benkő István nyugalmazott lelkész, aki Orosházán 20 évig volt szolgáló lelkész. Nagy gyülekezeti részvét kísérte utolsó földi útjára a templomból a gyulai temetőbe. Hazament Urához, akit hirdetett!

1994. január 16-án tartottuk első szeretetvendégségünket, amikor Gyóri Gábor lelkész a Biblia keletkezéséről tartott érdekes előadást.

Február 5-én a gyülekezet és hitvallásunk határait is átlépő ökumenikus ifjúsági találkozó volt a templom Gyóry termében. Képviseltette magát a békéscsabai KIE is, emlékezetes szolgálattal.

Február 12-én zárszámadó és költségvetést előkészítő presbiteri és képviselő tesületi gyűlésre került sor, ahol alapvető anyagi kérdéseket tisztáztak a felelős testület tagjai.

Február 20-án, vasárnap délután szeretetvendégségen Koszorusz Oszkár presbiter emlékezett meg a gyülekezet egykori kántortanítójáról, Tóth Lászlóról, akinek áldott emléke ma is köztünk él.

Február 20-án, böjt 1. vasárnapján jelent meg az Egyházközség újsága, a Harangszó. Ezzel régi hagyományt elevenítettünk fel, mivel sok évtizeddel korábban már volt újsága az egyháznak, de a kommunista korszakban szigorúan tilos volt minden regionális vagy lokális jellegű egyházi sajtó.

Március 20-án lelkészfelelések szolgálatával tartottuk meg a soron következő szeretetvendégséget.

Március 27-én kezdődött a Nagyhét. A nagyheti alkalmak látogatottsága mérsékelt volt az óriási húsvéti tömeghez képest. Megszívlelendő lelki alapigazság: nagyhét nélkül nincsen húsvét. Jézus Krisztus szenvedésének követése nélkül nem lehet teljes a feltámadás örömeinek élménye.

Április 17-24. között került sor a 250 éves jubileumi ünnepekre. Nagyon sok érdekes alkalom volt ezen a héten iskolai kiállítás megnyitásától a Hajnal óvoda püspöki megáldásáig. A 2. sz. Általános Iskolában az evangélikus iskolák történetét bemutató kiállításra került sor. Hallgattunk előadásokat Orosháza múltjáról, jeleseiről, bemutakoztak a Művelődési Központban az egyházi tagozatos iskolások érdekes műsorral. Április 24-én Dr. Harmati Béla püspök szolgálatával fejeződött be az ünnepi hét sorozata. Még említésre méltó a Szőlő körüti új templom alapkövének elhelyezése, valamint az ünnepi hétre készült Gyóri Gábor: „Akikért a Zombai Harang szól” című zenés darabja, mely nagy sikert aratott. Az ünnepi hét emléke újra szembesít minket a kérdéssel: méltóak vagyunk-e hithű őseinkhez?

Május 15-én mutatkoztak be először istentiszteleten a konfirmandusok. 32 konfirmandus készült erre az alkalommal énekekkel. Széll Éva kántor tanította be őket.

Május 16-án az esedékes Lévitakör vendége Dr. Pleskó András szegedi tanár volt, aki pedagógusok számára a keresztyén értékrendről tartott értékes, érdekes és meggyőző előadást. Az előadás kivonata, összefoglalása a Harangszó 4. számá-

ban jelent meg. A Lévitakör a tanév folyamán két hetente tartja összejöveteleit a 2. sz. Általános Iskolában.

Május 22-én volt pünkösd ünnepe. 50 fős gyülekezeti delegáció utazott busszal, kocsival Zombára Pintér János esperes és Ribár János lelkész vezetésével a zombai új evangélikus templom szentelésére.

Május 29-én, vasárnap Békéscsabára látogatott ifjúsági csoportunk 45 fővel, hogy előadják az „Akikért a Zombai Harang szól” című darabot. Kései köszönet volt ez azért, mert annak idején a Zombáról elűzött magyar evangélikusokat a csabai szlovák evangélikus családok fogadták be egy egész téltre.

Június 4-én írásbeli vizsgát tettek a konfirmandusok, másnap, június 5-én volt az ünnepélyes konfirmáció. 38 konfirmandus adott hálát Istennek és fogadta Isten megerősítő áldását.

Június 19-én, vasárnap gyülekezettörténeti kiállítás nyílt meg a tanácsteremben, amit több héten keresztül sokan megtekintettek.

Június 26-án a magyar TV „Örömhír” című műsorának egyetlen témája volt: a 250 éves Orosházi Evangélikus Gyülekezet ünnepe, élete. Videofelvétel is készült az adásról

Június 27-én orgonahangversenyen Trajtlér Gábor művész gyönyörködtette szép orgonamuzsikájával a kis számú hallgatóságot. Vendégkönyvünkbe ezt írta: „Boldogan készültem újra Orosházára, boldogan játszottam a jól karbantartott orgonán, boldogan térek haza, mert sok szeretettel találkoztam.”

Augusztus 1-13. között kántorképző tanfolyam volt Orosházán. A tanfolyam célja a kántorhiány csökkentése, kántorok továbbképzése. A helyi gyülekezetnek köszönet azért, hogy helyet és anyagi támogatást adott erre a célra. A kántorképző énekkara a két hét folyamán többször szolgált a különféle gyülekezeti alkalmakon. Augusztus 13-án volt a tanfolyam záróistentisztelete. Elhangzottak kórusművek, valamint orgonán F. Mendelsohn Bartoldi: Részlet a c. szonátából, valamint J.S. Bach: Vätere unser (Miatyánk) és Jesus meine Freunde (Jézus boldogságom).

Augusztus 27-én ért véget a nyári filmklub, melyet a fiatalok részére szerveztünk. Az érdekes filmek szép létszámú közönséget vonzott minden szombat este. Élénk megbeszélésekre és ízei alkalmakra került sor. A megtekintett filmek között volt az „Egyenesen át”, „István, a király”, a „Magyar Mise” stb.

Szeptember 3-án pedagógus csendesnapot tartottunk, mely alkalommal több mint 40 pedagógus és óvónő vett részt.

Szeptember 4-én, vasárnap délelőtt volt a tanévnyitó istentisztelet, melyen részt vettek a 2. sz. Általános Iskola egyházi tagozatos osztályai, valamint a Tánicsics Gimnázium egyházi tagozatos osztályai, s szép számmal más iskolák tanulói is, valamint a felnőtt gyülekezet.

Szeptember 12-én Ella István orgonaművész és családja koncertjére került sor, Bach, Telemann, Corelli, Gulimant műveit hallhattuk.

Október 2-án aratási hálaadó istentisztelet volt, amikor megköszöntük mindazokat a javakat, melyek életünk feltételei.

Október 8-án, szombaton első alkalommal kezdődött Orosházán a téli kántorképző tanfolyam, amely március 25-ig tart.

Október 16-20. között evangelizációs sorozat volt a gyülekezetben. Vendégünk Bakay Péter békéscsabai hitoktató lelkész volt, kíséretében voltak több alkalommal is hívő csabai fiatalok, akik hitükről bizonyosságot tettek a szép létszámú gyülekezet előtt. Helyi fiataljaink is szolgáltak ifjúsági énekekkel.

Október 22-én az 1956-os magyar szabadságharc és forradalom alkalmából koszorúztunk a gimnázium előtti emlékpark 56-os kövénél.

Október 23-án, vasárnap délután szeretetvendégség keretében emlékeztünk meg erről a jeles magyar eseményről, amikor a magyar nép világgá kiáltotta szabadság-szeretétét.

Október 27-30. között „reformációi sorozat” volt a gyülekezet tanácsteremében: az Orosházáról elszármazott, környékbeli gyülekezetek lelkészei szolgálatával. Nagyszénásról Kondor Péter, Csorvás-Gerendásról Baranka György, Pusztaföldvállról Lászlóné Házi Magdolna szolgáltak. A kardoskútiak pedig kedves műsorral lepték meg az orosházakat.

Október 30-án délelőtt az istentisztelet keretében a három helyi lelkész szolgálatával kántoriktatásra került sor. Széll Éva kántor vállalta a kántori szolgálatot és ezt az elhatározását esküvel is megerősítette.

Október 30-án délután 15 órai kezdettel Kolumbárium avatásra került sor az Alvégi temetőnkben, mert megnőtt az igény az utóbbi időben a hamvasztásos temetések iránt.

Halottak Napja alkalmából minden orosházi temetőben tartottunk temetői istentiszteleteket.

Október 31-én délelőtt, a reformáció ünnepnapján 10 órai kezdettel ünnepi istentiszteletet tartottunk. A gyülekezeti tagokkal együtt az egyházi tagozatos iskolások is részt vettek az alkalmon. Örömről szolgált az az igazi ökumenikus gesztus, hogy Sóki Károly r.kat. plébános hozzájárult, hogy a római katolikus gyerekek is részt vegyenek az istentiszteleten.

Október 31-én este 5 órai kezdettel reformációi emlékűnnepre került sor az evangélikus templomban; előadást tartott Ribár János lelkész a „Reformáció tanítása az egyház lényegéről” címmel, igét hirdetett Sági Endre református lelképásztor.

November 13-án szupplikáció volt a gyülekezetben. A célja a jövődől lelkészeinek képzése. Erre a célra az orosházi gyülekezet 20.000 azaz húsz ezer forintot ajándékozott szórványival együtt. Talán ez az ügy nagyobb támogatást érdemelne a jövődőlben.

November 20-án volt az egyházi esztendő utolsó vasárnapja, amikor az orgonán elhangzott J.S.Bach: Vigyázatok, azt kiáltják (Wachet auf, ruft uns die Stimme) című műve. Orgonált Széll Éva kántor.

Befejeződött az egyházi esztendő. Nem sorolhattunk fel minden jeles eseményt, és Isten iránti hálával állapítható meg, hogy gazdag esztendőt tudhattunk magunk mögött. Mindennél fontosabb, hogy Isten áldása legyen minden elvégzett munkánkon.

Természetesen megtartottuk az összes istentiszteletet, elvégeztük az összes kauzálét (esketést, temetést, keresztelest, konfirmációt). Az aratni való sok, a munkás kevés! Kevesen vagyunk. Érezzük erőnk végeességét. Ezért is nagyon kérjük Isten áldását a gyülekezetünkre, munkánkra, mindenkire.

Összeállította:
Széll Éva és Ribár János

Készülődés karácsonyi ünnepekre

Örömteli szívvel készülünk az iskolai karácsonyi ünnepélyre, melyen az iskola minden tanulója és nevelője részt vesz, s körülállja a csillogó karácsonyfát, nézik és hallgatják az ünnepi műsort. A karácsonyi várákozásban a gyerekek minden kis tettükkel az örömszerzést juttatják kifejezésre. A szülőktől nagyon készséges támogatást kapnak az osztályok, édesség, sütemény és üdítő formájában. Ezzel kedveskednek a szülők a gyerekeknek. Ezt látva és érezve a gyerekek megtanulják az ilyen természetű kedvességet.

Az ünnepekre a téli szünet előtti utolsó tanítási napon kerül sor, azaz december 21-én. Az egyházi tagozatos osztályok diákjai versekkel, énekekkel, jelenetekkel, az énekkar karácsonyi művekkel készül az ünnepélyre, melyre nyugdíjas kollégáinkat is meghívjuk.

Az első osztályosok életéből (2. sz. Általános Iskola)

Szeptemberben a kis elsőseink idegenként kerültek az iskolába, az osztályközösségbe, mert azelőtt a város különböző óvodáiba jártak. Az itteni légkörben igen hamar megismerték és megszerették egymást. Őszinte odaadással segítenek egymásnak, keresik az alkalmakat, hogy hol tudnának jót tenni a társukkal. Nem nevetik ki a hibázót, hanem megmutatják a helyes utat.

A reggeli imádkozás és az általuk választott ének áthangolja őket a kedves, szeretetteljes munkára. Igaz megbánást tanúsítanak, ha meggondolatlanul, véletlenül megbántják a társukat, vagy figyelmetlenségéből a felnőttet.

Vannak olyan gyerekek, akik - talán - ha másik iskolába kerülnek, nem tudtak volna így kinyílni, mert zárkózott, visszahúzódó természetűek voltak. Itt, ebben a szeretetteljes környezetben - ahol mindig érzik a melegséget a szeretetnek, elfogadásnak, kedvességnek, - kiteljesedik az egyéniségük.

Istennek legyen hála, hogy 94. szeptemberében három első osztályt indíthattunk a kettő tervezett helyett. Reményteljes várákozással tekintünk a tavasz elé, amikor újra várjuk a kis elsőosztályosok jelentkezését, beíratkozását egyházi osztályainkba.

Összeállította:
Szemenyei Sára

M e g f o n t o l a n d ó k

Kedves Olvasó! Szeretnék néhány érdekes és égetőnek érzett kérdést felvetni az elgondolkodás érdekében. Néhány téves információt, hamis felfogást, elhibázott gondolkodást, kifocamodott híresztelést kívánok eloszlatni és az Olvasót is arra kérem, hogy segítsen ebben!

Nagyon ártalmas és végzetesen téves elképzelések, gondolatok, híresztelések vannak a közforgalomban. Csak olyasmiről szövegek ebben a pár sorban, amit én személyesen éltem át. Eseteimről van szó tehát, melyek olykor annyira hihetetlenek, hogy - miként mondani szokás - ha nem velem történnék meg, talán el sem hiszem.

1.

Az ifjú pár már hetek óta járt hozzám az esküvői előkészítőre. Ilyenkor megbeszéljük a hitünk lényegét, személyes vonatkozásait, ismerkedünk alapvető hittan-tételekkel, valamint tisztázzuk és begyakoroljuk az esküvő alkalmára a liturgiai viselkedést. Általában jó és kedves alkalmak ezek, sokszor a fiatalok vonakodva indulnak el hozzánk, de utána felszabadulnak, s nagyon kevés kivételtől eltekintve szívesen jönnek. Az egyik előkészítőn láttam, hogy zavartan szorong az ifjú pár, mintha kérdeznék szeretnének valamit, de nem nagyon merik. Mi a baj? - kérdezem tőlük, mert láttam, most nem tudnak figyelni arra, amit Isten szeretetéről, Krisztusról, megváltásról, áldásról mondok nekik. Végül vonakodva, de mégis kibökik a kérdést: tényleg nagyon sokat kell fizetni az esküvőért? Nekünk a munkahelyünkön azt mondták, hogy súlyos tízezer forintokat ... nincs ennyi pénzünk... - Elhűlve és megdöbbenve hallgattam. Tízezer forintok? Vajon honnan vették? Ki találta ki? Milyen mérhetetlenül aljas rágalom...

2.

Nem sokkal ezután korosabb hölgy üldögélt az irodában, hogy rendezze a temetéssel kapcsolatos anyagiakat. Csendesen sirdogált, amíg várt a papírokra. A szokásos és kötelező udvariassággal hangzott el a kérdés: milyen temetés lesz, egyházi vagy társadalmi? Sirdogálva felelte ezt: „nincs nekem pénzem papra” - „nem tudom én azt megfizetni” - Éppen ekkor mentem át az irodán,

megtorpantam. Nincs pénze a papra? De hát nem is kell! Kísérletet tettem rá, hogy elmagyarázzam a dolgok állását: a lelkész azért végzi a szolgálatát, hogy vigasztaljon Isten ígéjével, s ezt nem kell megfizetni, ennek nincsen semmiféle tarifája. Ha valaki mégis akar adni a szolgálatot végző lelkésznek valamit, az az ő magánügye, de nem kell „megfizetni” a papot! Pedig hányan hiszik azt, hogy van tarifa! Csak a vigasztalni, reménységet ébresztetni akaró szeretet van... ez nem szabad, hogy pénztől függjön!

3.

Hasonló a helyzet a kereszttel kapcsolatosan is. Elképedtem a minap. Az egyik leánygyülekezetünkben valaki csak az egyik, a kisebbik gyermekét akarta megkereszteltetni, mert a másikért most nem tud fizetni. Hiába magyarázom, hogy a keresztesség szentség, nincs ára.

4.

Nem adom a gyerekeket az egyházi iskolába? T.i. a 2. sz. Általános Iskola egyházi tagozatos osztályai-ba... értetlenül néztem az ismerősömhöz, azt hittem, az új választások ijesztették meg. Egyrészt senki sem kényszeríti arra, hogy odaadja, hiszen szabadon dönthet... másrészt izgatott, hogy miért nem adná oda. Megkérdezem, ha már szóba hozta. Két oka van, feleli: 1. azt HALLOTTAM, ha a gyerek vasárnap nem volt templomban, akkor mindenképpen egyest kap, akkor is, ha fújja a lelkét ... mert ott nem a tudás számít, hanem hogy vállalkozik... 2. azt HALLOTTAM, hogy éheznek az egyházi tagozatosok, mert evés helyett is imádkozniok kell, ezért nincs idejük megenni az ebédet...

Meséltem ezt a sztorit (mert történetnek nem nevezhető) egy szegedi ismerősömhöz. Azt felelte, ő nem hiszi ezt el még nekem sem, mert ilyen nincs ... ilyen aljas, sátáni, buta rágalom nincsen. - Tényleg? Ha nem velem történt volna meg, talán én sem hinném el. Hogyan magyarázzuk el, nem igaz, van idő az ebédre... az imádság nem olyan hosszú.

5.

„Nem fizetek a papoknak” - fakadt ki valaki, amikor megkérdezték tőle, kíván-e egyházfenntartói járulékot fizetni. A kérdező előbb nem is ér-

tette ezt a kifakadást (mi az, hogy nem fizetek a papoknak?), hiszen nem is erről van szó... s kezdte magyarázni, hogy mi a gyülekezeti élet, pénztárkönyv, főkönyv, belégek, kiadás-bevétel, ellenőrzés, számvéviszék... s hogy épületeket kell karbantartani, orgonát újítani, fűteni kell és világítani... A vitapartner azt hitte, hogy ami pénz az egyházhoz bevisznek, azt mind a „papok” teszik zsebre. Sosem hallott még költségvetésről, zárszámadásról. Most is csak hitetlenkedve hajtogatta, hogy „tényleg?” Hány-szor hangsúlyozzuk, hogy nem a papoknak fizetünk - hanem az egyházi életet biztosítjuk így. Egy olyan hatalmas épület, mint a templomunk, akkor is sokba kerül, amikor éppen nem csináltatunk rajta semmit. Csak az állag megőrzése is súlyos tízezreket visz el évente. Csüggedés fog el időnként bennünket, amikor ilyesmit hallunk. Vajon miért és hogyan keletkeznek ilyen tévhiedelmek?

6.

„Azért, mert nem járok templomba, még hiszek én Istenben, nem tagadom...” - sokszor hallok ilyen és hasonló kijelentést. „Attól még, hogy nem járok a templomba, rendes ember vagyok én.” Hát igen, természetesen lehetséges. Csak valami egészen másról van itt szó. Nem templomba-járásról, hanem annak az alkalmáról, amikor az ember belülről megtisztul, megerősödik, megvigasztalódik, reményt merít, felülemelkedik a mindennapi gondokon, erőt merít a további küzdelemhez, bűnbocsánatot kap... azaz nem a templomba-járásról van szó, hanem az állag megőrzéséről, a belső életéről - történi valami nagyon fontos. A testi tisztálkodás, táplálkozás, öltözködés, pihenés senkinek sem kérdés! A léleknek is szüksége van tisztálkodásra, táplálkozásra, öltözködésre, pihenésre - és ezt a templomban, az igei alkalmakon megkaphatná. Valóban hihet Istenben bárki az egyházi élet falain kívül is - de töltekezni csak kellene valahol! Az ige hallgatása, a szentség (úrvacsora) vétele a lélek forrása! Ha csak a testtel törődünk, meghal a lélek. Isten mentsen minket a lelketlen emberektől.

Új kántor Orosházán

1994. október 30. óta

-Hogyan lettél kántor?

-Még nem voltam iskolás, amikor egy vasárnap a templomban ülve rádöbentem arra, milyen gyönyörűen szól az orgona. Milyen szép is a koralkíséret. Vágyat éreztem arra, hogy én is orgonálhassak, kísérhessem az énekeket. Istentisztelet után azonnal szóltam édesapámnak, hogy szeretnék megtanulni orgonálni és istentiszteleten szolgálni. Azonban édesapám azt mondta, hogy még várnom kell, amíg kicsit megnövök, hogy lábam leérjen a harmónium fújtatójához, és kezem fölérjen a billentyűkhöz, valamint a tenyeremnek is nőnie kell még ahhoz, hogy játszhassak. Körülbelül két évet vártam, mire jelentkezhettem Főtra a Kántorképzőbe. Kétszer egymás után utasították el felvételi kérelmemet helyhiány miatt. 1982-ben megpróbálkoztunk a zeneiskolával. Emlékezem, hogy én határozottan kijelentettem, hogy orgonálni szeretnék megtanulni, és ezért nagyon meglepődtem és kicsit bosszankodtam is magamban, mikor zongorán kezdtek tanítani. Nem értettem, miért. Mivel Salgótarjánba bejárogatni nagyon körülményes, nehézkes volt, az első év elvégzése után zeneiskolai tanulmányaimat abbahagytam. Közben édesapám kezdett el taníttatni. Ő volt az, aki bevezetett a kottaolvasás rejtelmeibe. Egyébként nem sok időt fordított az elméletre. Mindjárt az első órán kitette elé a Koráliskola első számú gyakorlatát, elmagyarázta, mi micsoda a kottában, hol találok a lejegyzett hangokat a harmóniumon, és azonnal ki is próbáltuk a gyakorlatban. Sokszor ott ült mellettem végelen türelemmel és segített a gyakorlatok elsajátításában.

1984-ben aztán fölvettek Főtra a nyári kéthetes tanfolyamra. Nagyon boldog voltam, hogy végre eljuthatok abba a "legendás" Kántorképzőbe, amelyről annyit jót meséltek azok a lucfalvi fiatalok, aki szintén harmóniumtanulásra adták a fejüket. A Kántorképzőt nagyon megszerettem, rengeteg jó élményem köt oda. Azonkívül ott jó közösségre találtam, ahová engem is befogadtak, ahol én is egyenrangú tagja lehettem a társaságnak. Ezek az élményeim meghatározóak voltak, és méginkább megerősítettek elhatározásomban.

1985 karácsonyán kísértem először gyülekezeti éneket. Megtanultam a 173-as, a legkönnyebb korál kíséretét, és december 25-én, a nagytistentiszteleten eljátszottam. Persze ez nem ment minden zökkenő nélkül. A lucfalvi orgona a kisorgonák közé tartozik, de a harmónium után nagyon nagynek tűnt, és rémítő volt az a „sok” regiszterkapcsoló is. Emlékszem, hogy a főkántor, aki szintén Főton végzett, ott állt mellettem és beregisztrálta a hangszert. Eljátszottam a korál kezdősorát /intonáció/, de amikor elkezdett énekelni a gyülekezet, megijedtem, mivel számomra ez még szokatlan volt és elengedtem az összes billentyűt. Az orgona elhallgatott és a gyülekezet is. Síri csönd lett a templomban...

Ettől kezdve minden héten megtanultam egy korált és a következő hét egyik hétköznapi alkalmán azt az egy éneket én kísértem a gyülekezetben. Így tanultam bele az ének-kíséretbe.

Nagyon égett bennem a vágy továbbra is, hogy orgonálhassak. Boldog voltam, amikor 1989-ben a Kántorképzőben felvételt nyertem orgonára. Addig csak nyári tanfolyamokra jártam. Most, mivel Budapestre költöztünk,

lehetőségem nyílt arra, hogy a téli tanfolyamokon is részt vegyek. Összesen három téli tanfolyamot kezdtem el. /A téli tanfolyamok általában októberben kezdődtek és március közepéig tartottak. Hetente egyszer, szombatoként utaztunk Főtra./ Csak két téli jártam végig, a 90/91-est csak elkezdtem, mivel Kispesten rossz állapotban volt az orgona és nem tudtam gyakorolni, abba kellett hagynom.

A kántori Oklevelet a 91/92-es tanfolyamon kaptam meg. Régi vágyam teljesült. Ezek után előadóként vettem részt a nyári tanfolyamokon. Szívügyemmé vált a kántorképzés. Azt álmodtam sem merem remélni, hogy egyszer valamilyen főállású kántor leszek. Mindíg úgy képzeltem, hogy lesz majd valamilyen világi állásom, /csak azt nem tudtam, hogy milyen/ és majd amellett végzem ezt a szolgálatot. Úgy gondoltam, hogy azért én magamban magamat elsősorban kántornak fogom tartani.

-Hogyan lettél orosházi kántor?

-Mikor közeledett az érettségi ideje, döntenem kellett: hova tovább? Nem volt semmilyen ötletem. Azt tudtam, hogy zenével nagyon szívesen foglalkoznék, de nem láttam lehetőségét annak, hogy bejussak a szombathelyi Egyházkarnagyi Főiskolára. Ezért megvettem a Felvételi Tájékoztatót és abban találtam rá a győri Apáczai Csere János Tanítóképző Főiskolára, ahol nagy örömmre evangélikus kántor-tanítói szakot is meghirdettek. Fölvettem Győrbe. A tanév megkezdése előtt Főton voltam előadóként az augusztusi tanfolyamon, ahol Győri Gábor mint lelkész szolgált. Megkérdezte tőlem, nem akarok-e Orosházára jönni kántornak. Azt gondoltam, hogy viccelődik. Aztán elkezdtem a főiskolát. Csalódtam, mert a kántori szak lényegében csak elméletben létezett. Azután nem tudtam azonosulni a magyar oktatási rendszerrel, nevelési elvekkel és az alsósoknak tanítandó tananyaggal sem.

Az ősz folyamán még kétszer találkoztam Győri Gáborral, aki újra és újra nekem szegezte a kérdést: nem jönnek-e Orosházára kántornak. A harmadik után elgondolkoztam, hogy valóban komoly lehet az ajánlata.

Végző döntésem 1993. december 30-án éjjel született meg. Nem tudtam aludni. Föl kellett kelnem, annyira kínoztak a gondolatok. Érvek álltak egymással szemben: Menni Orosházára, vagy folytatni a főiskolát. A mérleg serpenyője hol erre, hol arra billent. Sokáig eltartott ez a gyötrelmes, amikor egy ének jutott eszembe:

Mondjatok akármit, Jézusé vagyok,

Bűn, világ nem csábít, Véle maradok!

Szívem csak az övé, övé örökre,

Nem vonhat el többé tőle semmi se!

Amikor ezt az éneket elénekeltem, csodálatos nyugalom szállt rám, és el tudtam aludni. Így jöttem el 1994. január elején fél éves próbaidőre Orosházára. Majd amikor a döntés ideje elérkezett, maradjak-e., vagy sem, Istenhez kiáltottam, aki ezzel az igével válaszolt:

„Én formáltalak, az én szolgám vagy te,

Izrael, nem feledkezem meg rólad!” Ézs.44,21.

Ennek az igének hatására merem odaállni az oltár elé október 30-án.

ERJÉ

FIGYELEMRE MÉLTÓ

„A vallástalanságnak rettenetes következményei lehetnek. Ezt egyébként már most is látjuk az egész nagyvilágon... A vallástalanság következménye, hogy tagadva az Istent, meg a magasabb erkölcsi létet, az egyszerű halandó minden lelkiismeret-furdalás nélkül mondhatja: azt tehetek a saját jólétem érdekében, amit akarok. S igyekeznek is ezt megvalósítani. Ez szörnyű. Most itt tartunk. Például egy vallásos ember - legyen az keresztyén, zsidó vagy mohamedán - ha lop, akkor az számára egy erkölcsi teher, BŰN. Ez akkor is bűn, ha nem leplezik le. Aki nem vallásos, annak számára a lopás ügyességi kérdés; ha nem kapják rajta és nem ítélik el, akkor minden rendben van; ugyanez vonatkozik a rablásra, gyilkosságra, minden más gonoszra. Tehát: sok embernek igen kényelmes állapot vallástalannak lenni.” - nyilatkozta Nemeskürty István író, történész az „Új Demokrata” című újság 1. évfolyama 8. számában, a 8. oldalon. A szám 1994. október 6-i volt.

Mezei Mária színésznő híres beszédét, ígéhirdetést mondott egyszer, valamikor közvetlenül a II. világháború befejezése után. Beszédének címe ez volt: „Hoztam valamit a hegyekből.” Ebből a beszédből idézünk néhány elgondolkodtató és kérdés elé állító részt:

”Látom mind a négy fajta embert: a gőgösöket, a bosszúállókat, a kételkedőket és a hívőket. Sokszor találkoztam mind-egyikükkel. Akkor hallgattam, kérdeztem, figyeltem őket, most megpróbálok felelni nekik.

Mondd te szegény gőgös ember, miért rángatod a vállad? Mire vagy olyan gőgös, mondd? Az erődre talán? Nem merül fel benned egy pillanatra sem a kétely, hogy talán... talán nem volt jó az alap, amire eddig építettünk? Nem hiszel a jeleknek? Kár - nagy kár, mert csak jelek és csodák vezethetnek ki bennünket abból a sötét és félelmetes rengetegből, ahová az emberi értelem bevezetett és otffejlesztett minket. Vagy a vagyodonra vagy gőgös te szegény vállvonogató? Gondolod, hogy most majd meg fogod tudni tartani?

Hozzátok szólok öklötrázó szegény bosszúállók! Ti vagytok mindnyájunk közül a legsajnálattaméltóbbak, mert tiétek a legnehezebb szerep. Megértetek, de végtelenül sajnállak titeket. De: sötétséget csak a világossággal, gyűlöletet csak a szeretettel oszlatathatja el.

S most te figyel egy kicsit, te kételkedő. Te, aki már nem érzed jól magad a világban. Te, aki nyugtalan vagy, ingerült, rosszkedvű, mert állandóan hiányzik neked valami. Te, aki kábultá iszod, dohányozod, csókolod, dolgozod magad, csak hogy elhallgattasd a Hangot, ami kiabál benned a megnevezhetetlen Valami után, amit nem találsz meg se borban, se dohányba, se csókban, de - nem találsz meg a görcsös lihegő munkában sem. Te, aki már sejtéd, hogy tulajdonképpen Istent keresed, de Tamás-lelked jelt kíván és csodát követel ahhoz, hogy hinni tudjon. - Édes jó Istenem, segíts meg bennünket. Hívjuk hát, hogy jöjjön - jöjjön ide hozzánk. Hajoljon ide hozzánk, símogassa le rólunk a közönyt, a gőgöt, nyissa ki a szívének rozsdás ajtaját, lépjen be és maradjon velünk, bennünk. Jöjj hát hozzánk Szeretet, hogy legyen a mi lelkünk a te templomod, s ha sírunk, ha nevetünk - ha imádkozunk vagy bukfencet hányunk, mindig a te törvényed szolgáljuk: melegséget árásszunk, örömet osztogassunk, szeretetet kínálunk. Én édes Istenem - segíts hozzá minket.”

A beszéd teljes szövege megtalálható a „Kincsesláda” című könyvben, kiadta a Református Zsinati Iroda Sajtóosztálya, Bp., 1979-ben. 193. oldaltól.

Bemutatkozik: Az orosházi SÁMUEL csoport

Ez év őszén megalakult gyülekezetünk Sámuel csoportja. Nem egyesület, nem mozgalom. Bárki tagja lehet, aki a gyermek Sámuelhez hasonlóan készségesen fogadja Isten ígését! Szimbólumunk az ébrenlélet jelképező égő mécses.

Vasárnaponként 9 órakor ezért hangos a gyermekek énekétől a Győry terem, ahol a gyermekistentiszteleten óvodások, iskolások, felnőttek együtt élik át újra és újra Isten szeretetét ezeken az alkalmakon.

A Sámuel csoportos gyerekeket olyan felnőttek segítik, akik meghallották az Úr Jézus hívását, akik megértették, hogy Jézusnak mennyire fontos, az örömhír, az evangélium eljusson a legkisebbekhez!

Ez a kis közösség lelki kapcsolatot jelent az egyházi óvoda, az egyházi iskolai osztályok és a gyülekezet között.

Lelkésznök, Győri Gábor színes, vonzó ígéhirdetéseivel, jó pedagógiai érzéssel teremtett igazi lelki közösséget. Munkájában mindannyian érezzük, hogy számára létfontosságú a szeretetben folyó gyülekezeti gyermekmunka.

Őt segítve a Sámuel csoport felnőtt tagjai is megértették, hogy NEM VESZHET EL A KÉTEZERÉVES ÜZENET, JÉZUS KRISZTUS EVANGÉLIUMA. A KÉTEZREDIK ÉV KÜSZÖBÉN!

Ez a közösség összekötő kapocs a családok és a gyülekezet között. Hitbeli meggyőződés, hogy mi, felnőttek, lelkészeinkkel együtt megértettük, úgy kell nevelnünk gyermekeinket, hogy később, felnőtté válva ők is segíthessék majd gyermekeik hitbeli fejlődését.

Jézus nyomában járva, igazi örömteli együttlétek ezek a vasárnapi gyermekistentiszteletek! Szeretettel várunk minden érdeklődő gyermeket és felnőttet ezekre az alkalmakra!

Hisszük és valljuk:

„Aki bízik az Úrban, azt ő szeretettel veszi körül...”

/Zsolt.32,10/

Révészné Tóth Erzsébet

Az első világháborúban elesett evangélikus hősi halottak emléktáblái templomunkban

II. rész

Az emléktáblák felavatása

1925. március 29-én gyönyörű vasárnapra virradtunk. Már a kora reggeli órákban hatalmas fekete tömegek hullámoztak a templom bejáratai körül, várták a kapuk kinyitását. 9 óra után kinyitották a kapukat, s vonultak be rajta a hősi halottak szomorú hozzátartozói. Öreg aggastyánok, fehér hajú asszonyok, bánatos özvegyek, 2-3 gyermek kezét szorongatva foglalták el a részükre kijelölt helyeket. Mintegy 4.000 ember helyezkedett el a templomban, azt teljesen megtöltve.

Néhány perccel 10 óra előtt megérkeztek az összes küldöttségek, akik megilletődéssel foglalták el helyeiket.

Pontban 10 órakor megszólaltak a toronyban az összes harangok, s az egyesületek zászlóival feldíszített templomba bevonult Dr. Raffay Sándor ev. püspök, s utána a lelkészek.

A püspök és a lelkészek bevonulásával egyidőben felzúg az orgona, amelyen Bach: Jadazzon, praeludium és fuga hangzik. A csodás alkotás végén, az egybegyűltek egész serege egy szívvel-lélekkel énekl:

*„jővel Szentlélek Úristen,
Töltsd bé szíveinket bőven,
Mennyei ajándékokkal,
Szívbeli szent buzgósággal,
Melynek isteni ereje,
Sok népet egy hitre vive,
Légy velünk is te népeddel,
Hogy teljünk meg dicséretteddel
Dicsőség légyen Istennek!”*

Elhangzottak az ének utolsó akkordjai. Megható csendben lép az oltár elé Dr. Raffay Sándor püspök, s ebben a pillanatban lehull a gyászlepel a 4 hatalmas emléktábláról. A püspök meghatott hangon fohászkodik:

*„A mi segedelmünk legyen az Úrtól,
aki teremtette a mennyet és a földet,
Néki legyen dicséret, dicsőség és hálaadás,
most és mindörökké, Amen.”*

Felolvassa a beszédje alapjául választott szent Igéket, melyeket megírva találunk Jozsué könyvének 4. fejezetében, az 5-7. versekben, a következőképpen:

*„És monda nékik Jozsué. Menjetek át az Úrnak
a ti isteneteknek frigyládája előtt a Jordán
közepébe, s vegyen fel mindegyikötök egy-egy követ
az ő vállára, az Izrael fiai nemzetségeinek száma
szerint, Hogy legyen ez jelül köztetek. Ha kérdezik
majd ezután a ti fiaitok, mondván: Mire valók néktek
ezek a kövek? Mondjátok meg nékik, hogy kétfelé vált
a Jordánnak vize az Úr frigyládája előtt, mikor által-
ment a Jordánon, Ketté vált a Jordánnak vize és ezek a
kövek emlékeztetőül lesznek az Izrael fiainak
mindörökre.”*

A püspök most beszédbe kezd, s megrázó erővel, az egész gyülekezetet magával ragadó apostoli tüsszel beszél. Álljon itt e remek beszéd örök emlékezetül:

„Szeretett testvéreim az Úrban!

A régmúlt idők történelmének egy töredékét olvastam fel az imént elöttetek, mert úgy érzem, hogy ezek az igék méltó keretül szolgálnak ez ünnepi, e szent pillanathoz. Egy olyan nép történetének a töredéke, mely magát az Isten kiválasztott népének tartotta, mely életének minden eseményét és történést az Isten különleges akaratára szerte visszavinni. Most is az Úr rendelkezése szerint vándorol az ígért földje felé. Magával viszi a szövetségiládát, melyben az Isten szent akarata van megírva. S mikor átgázol a múlt és a jövő választóját képező folyóvizet, az Úr utasítása szerint köveket emel ki a folyó medréből. Minden nemzetiség számára egy-egy követ, melyre felvessék örök emlékezetül a nemzetiség nevét, hogy szétvált előttük a folyó vize.

Szeretett testvéreim! Mi is mint az Úrnak népe, a jobb jövődők ígértföldjére indultunk el egykoron. S mikor szétvált előttünk a múltakat a jövődőtől elválasztó életfolyam vize, a lélek indítására mi is lehajoltunk és kiemeltünk íme a rohanó idő megáradt medréből négy követ. A véres pusztításnak, a romboló világháborúnak minden esztendőjéből egyet, hogy feljegyezzük ezekre a kövekre az irtózatos világégésben sebekkel átvért szívünk minden fájalmát, nemzetünk roppant veszteségét, lelkünk minden szenvedését.

És én, ki a ti hívástokra eljöttem közétek, orosházi kedves testvéreim, hogy részt vegyek a ti gyászotokban, azt kérdezem tőletek: Tudjátok-e, mire valók nektek ezek a kövek? Óh feleljétek ezt: Szétvált egykor előttünk az életnek vize és mi itt maradtunk a múlandóság partján, míg kedveseink, akiknek a nevei ezekre a kövekre vannak bevésvé, átmentek a túlsó partra, az örökkévalóság országába.”

Itt ismét meg kell állnom az írással és a Betlehemi Csillag fényére figyelni, mert hirdeti, hogy megszületett a Megváltó, a Jézus Krisztus, Isten Szent Fia, aki eljött hozzánk, a múlandóság partján maradottakhoz, hogy megvígasztalódjunk, örvendezzük, hogy szeretet és békesség legyen a földön. Ez a karácsonyi üzenet!

Ennek az ünnepnek a jegyében kívánok a Tisztelt Olvasónak és Testvéreknek: Áldott ünnepet.

1994. decemberében

Soós Tiborné
Torda Molnár Margit

Ismeretterjesztésünk ajánlatából

1. A fiú érkezik

Karácsonyi elbeszélések, versek felnőtteknek, gyerekeknek

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség 100,- Ft

2. Pásztorokkal vagyok útban

Két karácsonyi tartalmú kiadvány, sok kedves, szívet melegengető, az Úr Jézus földrejöttével, és szívünkbe fogadásával foglalkozó történetekkel, versekkel, énekkel.

Jó Hír Alapítvány 90,- Ft

3. E. Kugler: A Biblia - Isten csodája

A Biblia drága kincs, de ahhoz, hogy még jobban kinyíljon előttünk, ismernünk kell keletkezését, Istentől ihletett voltát, tekintélyét, megbízhatóságát. Mindezekben jól eligazít ez a kis könyv és végül tanácsokat ad a Biblia rendszeres olvasásához.

Evangéliumi Kiadó 60,- Ft

4. Dr. Erdélyi Judit:

Természetgyógyászat az Ige mérlegén

A keresztyén orvos korunk divatos gyógmódjait világítja át a Biblia világosságában. Választ kaphatunk arra a kérdésre, hogy mi az agykontroll, mit kínál a jóga, mi köze egymáshoz a jóganak és az autogén tréningnek, mi a hatásmechanizmusa az akupunktúrának és a talpmasszázs-nak. Az Isten szava megbízható és biztos támpontot ad, hogy e gyógmódok között jól tájékozódhassunk.

Evangéliumi Kiadó 80,- Ft

5. Evert Knijt: Üzenet - Elmélkedések gyermekeknek

Jó segítség a gyermekeknek ahhoz, hogy megszokják a Biblia naponkénti rendszeres olvasását. Az Üzenet követi a Bibliát a kezdetétől a végéig, de legfontosabb célja mégis, hogy megmutassa az utat az Úr Jézushoz, aki saját maga is összegyűjtötte a gyermekeket, és Neki ma is van üzenete a gyermekek számára.

Primó Kiadó 95,- Ft

6. Helena Sehauf: Tip meg a lámpája

Ifjúsági regény

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség 60,- Ft

7. Patrícia M.St. John: A világosság csillaga

Az ezüst út

Négy szál gyertya

Ifjúsági regény

Evangéliumi Kiadó 60,- Ft

A megható gyermektörténeteken keresztül tárul elénk Jézus Krisztus megszületése egy-egy gyermeki szívben, és rácsodálkozhatunk az embert és életet árfomáló szeretetre. Azon túlmenően, hogy nagyon kedves olvasmány gyermekeknek, felnőtteknek, Isten Lelke ébresztgetni is akarja az alvó szíveket.

A könyveket a Lelkészi Hivatalban és a vasárnapi istentiszteletek iratterjesztésében lehet megvásárolni.

Összeállította:

Hajdú Mária

KARÁCSONYI REJTVÉNY 1994.

Meghatározások:

Vízszintes

1. Szén vegyjele 2. Bibliai idézet első fele 6. Én vagyok az ... /mondja Jézus/ 10. Testé lett! 12. Vendég kezdet és vég nélkül! 14. ... az Úristen temploma 15. Kítettető tisztség 17. Oxigén 18. Szűkölködés 20. Hasznosat cselekszik 22. Részvénytársaság 23. Határozott névelő 24. Helyhatározórag 25. Női név első fele 26. Az idézet második része 27. Múlt idő jele 28. Jód 29. Bizonyosságot tett a világosságról /személynév/ 32. Róla egynemű betűi 33. Félíg sötét! 34. Jézust így is nevezi a Biblia /két szó/ 36. Názáret név jelentése 38. L.J. 39. Az idő jele /fizikai ért./ 40. Kézzele 41. Szaglószer 42. Omega darab 43. Észak 44. Járom 46. Az idézet befejező része 47. Mangán

Függőleges

1. Szíria helytartója volt 2. Kén 3. A látható égbolt legmagasabb pontja 4. Latin é 5. Ében egynemű betűi 6. Ugyanaz, mint a vízszintes 45. 7. Jézus fekhelye volt 8. Tallium 9. Női név 11. Gallium 13. Ego 16. Tag betűi keverve 17. Lukács evangélista foglalkozása 19. Elején érkezik! 21. Gazdasági épület 23. Tarka darab 27. Ajándék, amit Jézusnak szántak 30. Főpap volt 31. Holland gépkocsik jelzése 32. Van ideje 33. Héber béke 35. Néma dákok 37. Jut betűi keverve 39. Személyes névmás 40. Határozórag 41. Végtelen óra! 42. Máltai gk. jelzése 45. Áramerősség mértékegységének a jele

Beküldendő megfejtések:

vízszintes 2. és 46.

vízszintes 34.

Jelentős előnyt szerezhetnek a sorsolásnál azok, akik a bibliai helyeket is megjelölik.

Beküldési határidő: január 15.

A helyes megfejtők között könyveket sorsolunk ki.

1.	2.	3.	4.	5.		6.	7.	8.	9.
10.	11.		12.			13.	14.		
15.			16.	17.	18.			19.	
20.	21.			22.		23.		24.	
25.				26.					27.
28.	29.	30.	31.			32.		33.	
34.							35.		
36.			37.					38.	
39.	40.			41.			42.		43.
44.		45.	46.				!	47.	

GYÜLEKEZETI HÍREK

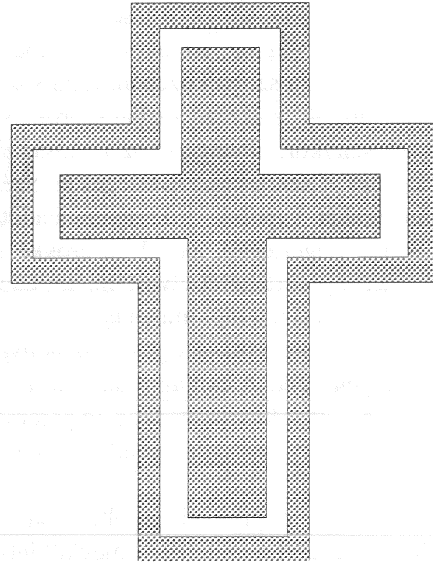
Az Evangélikus Egyház tisztségviselőinek névsorát az Orosházi Harangszó 1994. április 1-i első kiadásában közöltük.

A Presbitérium tiszteletbeli tagjai közül kimaradt Dr. Tömböly János nyugd.tanár neve, aki egyházunknál évtizedek óta különböző tisztségeket töltött be. Legutóbb mint egyházmegyei felügyelő szolgálta az egyházat. Dédunokája keresztelese 1994. július 31-én volt templomunkban.

Szülők neve: Horváth Zsolt Imre, - Molnár Anita

Leányuk: Dorina

Isten áldását kérjük az egész családra, és azt, hogy unokáinak - dédunokáinak még hosszú ideig örven-dezhessen.

KERESZTELÉS

Október 11 - december 10-ig

Tóth László és Gáspár Julianna leánya: **Kata**

Vági Ferenc János és Jakó Mária leánya:

Andrea

Szemenyei Zoltán és Szederhádi Kamilla leánya:

Fanni

Tóth Attila és Vörös Katalin fia: **Attila - József**

Farkas László és Szverle Gizella leánya: **Tímea**

Sáfrány György és Bokk Éva fia: **Gábor - György**

Márta Zsolt és Barna Brigitta fia: **Dávid**

Puhala Lajos és Ács Ágnes fia: **Balázs**

Lengyel Tibor és Zahorecz Katalin leánya: **Rebeka**

Almási Imréné sz. Luki Olga leánya: **Szilvia**

**ISTEN ÁLDÁSA LEGYEN A GYERME-
KEKEN ÉS CSALÁDJUKON.**

HÁZASSÁGKÖTÉS

Gémes József és Maczik Judit Erika november 5-én kötöttek házasságot.

**ISTEN VEZESSE ÉS IRÁNYÍTSA ŐKET
ÉLETÚTJUKON, ÉS SEGÍTSÉN FOGADAL-
MUK MEGTARTÁSÁBAN.**

TEMETÉSEK

október 12 - december 12-ig

Menesdorf Istvánné /Valaczkay Julianna 86/, Tillinkó Mihályné /Kiss Anna 85/, Varga Ferencné /Vági Róza 88/, Varga Ferencné /Kallós Etelka 93/, Bánki Horváth Béla /67/, Kertai János /75/, özv.Deák Mihályné /Berta Erzsébet 72/, Daubner Mária /85/, Kovács Máté /82/, Papp Sándor /85/, özv.Sitkei Antalné /Kiss Etelka 91/, özv.Sitkei Lajosné /Szabó Erzsébet 98/, Fekete István /50/, Fejtős Julianna /88/, Balázs Rezsóné /Marjai Piroska 63/, Rajos Józsefné /Ujj Etelka 70/, özv.Héjjas Gyuláné /Sápi Erzsébet 77/, özv.Verasztó Lajosné /Benkő Etelka 85/, id.Süle István /80/, Pusztai Lajosné /Gombkötő Mária 78/, Csiszár József /69/, özv.Bazsali Sándorné /Zalai Etelka 90/, özv.Süle Péterné /Csonka Ilona 84/, G.Szabó Istvánné /Mihálka Margit 84/, Szabó Ádám /88/, Szokodi Ferenc /73/, Daubner Imréné /Balogh Irén 85/, Horváth Pál /82/, Benkő Sándor /85/, Domoki István /92/.

**JÖJJETEK ÉNHOZZÁM MINDNYÁJAN,
AKIK MEGFÁRADTATOK ...**

/Mt 11,28/

KARÁCSONYI EMLÉKEIM

Életem legszebb és legemlékezetesebb karácsonya, amely ma is kíséri utamat, tíz éves koromban volt. Hatalmas fenyő állt a szoba közepén, rajta sok gyertya, csillogó díszek, szikrázó csillagszórók, s mint minden karácsonykor, elhangzott az imádság és felcsendült az ének. Csendes éj, szentséges éj. Szébbnél szebb ajándékokat kaptunk. Édesapám átadott egy könyvet Selma Lagerlöftől, akitől az örökké felejtethetetlen karácsonyi történetet olvastam, amit sokszor elmondtam az orosházi templomban is.

Így szólt: éjszaka volt, a titkok éjjele, vak homály karolta át a mindenséget. A csillagok otthon maradtak házaikban, nem jöttek ki világítani az ég peremére. A holdsarló nem úszott mint dalos gondola az éj tengerébe.

Nagyon sötét volt, mintha pinceboltozatba zuhant volna a föld. A tengert nem lehetett megkülönböztetni a szárazföldtől. A vándor eltévedt a legismertebb utakon. Szellő nem rezgett, lomb nem sutogott, a patak nem csobogott, a homok nem nyikorgott, a fűszál nem nőtt, harmat nem hullott, virág nem illatozott. Mintha minden megkövült volna, hogy ne háborgassa ennek az éjszakának a nyugalma. A csend rátelepedett az egész földre, végtelen volt a béke. A vadállatok csattogó foga nem kívánt vért, az eb nem harapott, a kígyó nem sziszegett, a fegyverek vonakodtak hüvelyükből elővillanni, a tolvajkucskok nem engedelmeskedtek a feszítő lator kezeknek, egyetlen tárgy sem volt arra kapható, hogy gonosz cselekedettel megszenteltelítse ezt az éjszakát, amikor Jézus megszületett. Aki látta, nem tudta elfelejteni. Lándzsa nem ölt, tűz nem égetett, a juhok nem félték, minden ember könnyőrejtéses volt a másik iránt.

Ezen az éjszakán elindultak égi csodák, a jászolbólcső égi gyermeket fogadott be. Láthatatlan kezek sugárból pólyát szőttek, fényből koronát kalapáltak. Aztán megnyitották a világosság minden zsilipjét, vakítóan fénylett az éjjel, összefolyt az ég a földdel és megjelentek a pásztorok, akik vitték a hírt, Krisztus megszületett.

Ezt elmondtam az orosházi szószéken. A csodás történet kísérje a Te életedet is!

1943 karácsony este. A Kárpátokon túl, Skolében vagyok. Mindenütt hó, amerre a szem ellát, hatalmas fenyőerők. Korán sötétedett, veszélyes volt járkalni, mert mindenütt a halál fenyegetett. A tábori posta a

kórházhoz érkezett, ritkán jött, de ilyenkor sok. Ez mindig az otthon szeretetét hozta. Ahogy olvastam a drága sorokat, hallottam a harangok szavát, magam előtt láttam feleségemet és két kisgyermekemet. Előtem volt fényképük.

Kinn zord hideg van, több mint harminc fok. Katonáim csendben ülnek, haza gondolnak. Minden ágy mellett egy-egy fenyőág, édességek, apró ajándékok. Öt óra van. Együtt van a 109. számú kórházvonal tisztikara és legénysége. Felhangzik az ének: Krisztus Urunknak áldott születésén. Elcsukló hangon szólaltam meg. Krisztus megszületett, az Ige testté lett. Távol otthonainktól lélekben velük voltunk.

Hat órakor egyik tisztársam, Christián László kopogtatott és arra kért, imádkozzunk együtt. Amikor elhangzott az ima, egy szál gyertyát gyújtott azzal, hogy most otthon is e percekben felragyog egy kis fény, mert Krisztus, a világ világossága megszületett.

Boldog gyermekkorom volt, gondtalan, mert a szeretet otthona volt lakásunk. Aztán egyre nehezebb napok jöttek, felnőtként elvesztettük mindenünket. Nem maradt a szó szoros értelmében véve semmink. Már három gyermekünk várta a napi ételmet és sokszor csak annyi jutott, hogy elverjük éhségünket. Így érkezett el az ötvenes évek elején egy karácsony. Nem volt fenyőfánk, csak egy gally, kis tányéron egyetlen gyertya égett. Az ajándékok hiányoztak, egy falra akasztható ige üzenete volt az asztal közepébe téve. Az üzenet így szólt: Ne félj, csak higgy!

Lépéseket hallottam, kinéztem. Egy síró öregember állt előttem. - Miért sír? - kérdeztem. Nincs mit ennem. Behívtam és a mi kenyérünkből egy nagy karéjt levágtam és odaadtam neki. Boldog voltam, hogy segíthettem. A mi karácsonyi asztalunk is szegényes volt, mert nem jutott hús, krumpli, sütemény, de helyette volt mézes kenyér. És az ÉLET KENYERE: Jézus Krisztus!

id. Koszorus Oszkár
ny. esperes

Orosházi Harangszó-Kiadó: Evangélikus Egyházközség
5900 Orosháza, Thék Endre u. 2. Kiadásért felelős: Pintér János esperes. Szerkesztésért felelős: Ribár János igazgató-lelkész. Társszerkesztő: Győri Gábor lelkész, Koszorus Oszkár.

Készült az INICIALE BT. nyomdájában, Orosháza.